

РЕШЕНИЕ

№ 5619

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2357** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. със Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на К. З. А., гражданин на П., в качеството на родител /баща/ на Х. Х. /К. Н./ срещу Заповед изх. № 513ПАМ-23/13.02.2017 г. на началник сектор "Миграция" СДВР, с която е отказано издаване на разрешение по заявление рег. № 301483/28.12.2016 г. с цел събиране на семейството на жалбоподателя по отношение на Х. Х., [дата на раждане] – дете на жалбоподателя.

Жалбоподателят оспорва законосъобразността на постановения отказ с довод за неговата немотивираност. Поддържа, че при подаване на заявлението си е спазил условията и реда за предоставяне на право за продължително пребиваване и е приложил всички изискуеми документи.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител. Претендира се присъждане на разноски, за което е представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът, началник на сектор "Миграция" при СДВР, чрез пълномощника си юрисконсулт И., оспорва жалбата. Ангажира писмени доказателства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт,

приема жалбата за процесуално допустима и основателна по същество.

Установени факти:

Със заявление за събиране на семейство № 301483/28.12.2016 г. К. З. А., гражданин на П., със статут на продължително пребиваващ чужденец в Република България, е поискал започване на процедура по чл. 12 от ППЗЧРБ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ по облекчената процедура с цел събиране на семейството му в Република България по отношение на сина му Х. Х., [дата на раждане] Посочил е адрес в [населено място].

Като доказателства към заявлението са приложени документи, приобщени към материалите по делото.

Като част от административната преписка е представено съобщение рег.№ 513000-32104 от 19.12.2016 г. от началник сектор "Миграция" при СДВР, в което е обективизирано становище за издаване на виза по подаденото заявление. Представено е и писмо изх. № КОВ-15-00-31/03.02.2017 г. на директора на Дирекция "К. отношения" – МВнР, обективизиращо възражение чуждата гражданка да получи право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ. Няма данни да е проведена съгласувателна процедура с Държавна агенция "Национална сигурност".

Със Заповед №з 2191 от 16.02.2012 г. на директора на СДВР началник сектор "Миграция" при дирекцията е оправомощен да издава/отказва издаване на разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване. Видно от заповед № 8121К от 14.05.2016 г. на министъра на вътрешните работи, подписалият процесния административен акт К. Н. Г. е назначен на длъжност началник сектор "Миграция" при СДВР.

Административното производство е приключило с издаване на обжалваната заповед, с която е отказано издаване на разрешение по заявление рег. № 301483/28.12.2016 г. с цел събиране на семейството на жалбоподателя, в която като основание се посочва чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 12, ал. 3 ППЗЧРБ.

В съдебната фаза на производството от страна на жалбоподателя не са представени допълнителни доказателства.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК.

Съдът не е ограничен от наведените от жалбоподателя пороци на акта, а задължен по силата на чл. 168, ал. 1 АПК да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК - дали е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповед изх. № 513ПАМ-23/13.02.2017 г. е издадена от компетентния в съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ вр. чл. 18, ал. 1, т. 11 ПУДМВР, чл. 12, ал. 5 ППЗМВР орган в хипотезата на делегиране.

Съдът намира, че актът е немотивиран, което съставлява нарушение по чл. 146, т. 2 АПК. В съобразителната част на заповедта са посочени рег. № и датата на заявлението на жалбоподателя, по което е образувано административното производство по чл. 12

ППЗЧРБ, описани са приложенията към заявлението. Посочени са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт – чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ (с пресъздаване и на текста на правната норма) и чл. 12, ал.3 ППЗЧРБ, цитирани са номерът и датата на писмо изх. № КОВ-15-00-31/03.02.2017 г. на директора на Дирекция "К. отношения" – МВнР, но липсва посочване на каквото и да било фактическо основание, кореспондиращо с цитираните правни норми.

Посочването единствено на правни норми не изпълнява изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, въвеждаща като задължително съдържание на административния акт не само правните, но и фактическите основания за неговото издаване. Неспазването на изискванията за мотивиране на административния акт с конкретните фактически основания за издаването му засяга правото на защита на адресата, който не може да разбере съображенията за формираното от органа отрицателно становище по искането му и да организира защитата си. Това в още по-голяма степен важи в процесния случай, при който в административния акт органът е цитирал нормата на чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ, препраща по своя характер, която реферира към 18 други хипотези, без да е посочено коя от тях е приложена в процесния случай. От друга страна единствено изложените от административния орган мотиви в оспорения административен акт са предмет на съдебен контрол за законосъобразност. Ето защо немотивирането на акта с основанията за издаването му съставлява и нарушение на чл.146, т. 3 АПК относно административнопроизводствените правила.

Посочването на номера и датата на писмо изх. № КОВ-15-00-31/03.02.2017 г. на директора на Дирекция "К. отношения" – МВнР не може да бъде ценено като мотивиране на административния акт, още повече че самото становище също не съдържа фактически основания за издаването му (данни и информация, свързана с извършени проверки и разследвания), които да могат да бъдат интерпретирани като мотиви, обосноваващи и обжалвания административен акт по аргумент от ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Наред с това актът, обективиращ становището на Дирекция "К. отношения" – МВнР не подлежи на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност, като пътят на защита срещу същия, съответно съдебното задължение за преценка за законосъобразност и съразмерност на мярката с преследваната цел, следва да се реализира било по инициатива на страната в рамките на производството по оспорване на процесния отказ, било чрез служебната задължителна за съда проверка по силата на чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146, вр. чл. 6 АПК относно съществуване на материалноправните предпоставки за постановяването му. А последните в процесния случай не биха могли да бъдат изобщо изследвани предвид пълната липса на мотиви и в писмо изх. № КОВ-15-00-31/03.02.2017 г. на директора на Дирекция "К. отношения" – МВнР. Липсата на мотиви е самостоятелно основание за установяване на незаконност на процесния административен акт.

Нормата на чл. 12 от ППЗЧРБ урежда процедурните правила за разглеждане на заявления за получаване на право на продължително пребиваване. В съответствие с чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ заявлението се разглежда и решава в срок до един месец след съгласуване с ДАНС и Дирекция "К. отношения" - МВнР, които предоставят становищата си в срок до 15 дни. Задължителен етап от производството по чл. 12 ППЗЧРБ е съгласуване и с двата органа, посочени в чл. 12, ал. 3 ППЗЧРБ, а не само с някой от тях. В процесния случай липсва изискано становище от ДАНС – такова не се сочи и в заповедта, преписката не съдържа данни да е изискано становище от този специализиран орган. Липсата на съгласуване с ДАНС представлява съществено

нарушаване на установените в ЗЧРБ и ППЗЧРБ процесуални правила и е самостоятелно основание за отмяна на акта на основание чл. 146, т. 3 АПК.

По горните съображения, обжалваната заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал.2 АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на разрешение за събиране на семейството и събраните в хода на административното производство доказателства. Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за издаване на заявителя на съответното разрешение, ако е необходимо да извърши и последващи проверки, интервюта и да изиска допълнително уточнения и доказателства, както и да изиска становище от ДАНС по чл. 12, ал. 3 ППЗЧРБ.

Разноски:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 ГПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 760,00 лева – в т.ч. 10,00 лева – заплатена държавна такса и 750,00 лева – заплатено адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна помощ от 20.03.2017 г.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК, на ответника не се дължат разноски.

Съдът се произнася с положителен диспозитив само относно присъдените разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, чл. 173, ал. 2, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед изх. № 513ПАМ-23/13.02.2017 г. на началник сектор "Миграция" при СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявление рег. № 301483/28.12.2016 г. при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на К. З. А. разноски в размер на 760.00 /седемстотин и шестдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

